

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.*

‘A propos ἄς ἀναφέρωμεν τὸν ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ἰλιάδος (Π. 234) μῆθον: Ἐλλός τις (γενάρχης τῶν Ἐλλῶν) δρυτόμος, περιπλανήθη ἐν τῷ δάσει τῷ καλύπτοντι τότε τὸν Δωδώνην. Ἀγρία πέλεια καθημένη ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ οἰκοδομήσῃ ιερὸν ἐν ἑκείνῳ τῷ τόπῳ. Ἐντεῦθεν αἱ δωδωναῖαι ιέρειαι προφήτιδες ἐκλίνθισαν πέλειαι. Τὸ δύμφθογγον τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως ἔδωκεν ἀφορμὴν πρὸς τὸν ἐπινόσιν τοῦ μῆθου ὅτι ἡ γρώτη ιέρεια ἐπέταξεν εἰς τὸν Δωδώνην ἐν εἴδει πελειας. Πολὺ πιθανὸν καὶ ἡ δευτέρᾳ τοῦ μῆθου γραμμῇ, ὅτι ὁ πρώτος προφήτης (Ἐλλός) ἦν δρυτόμος, ἔξηγεται διὰ παρομοίας διττῆς σημαδίας τῆς λέξεως: Ἐλλός σελλός. Ὁ Ἀρχιλοχος ἔβαλλε Σελληνίας τινάς, τὸ γένος ιερέων-προφητῶν, ἀπογόνων τοῦ προφήτου Σελλέως (Ἡσυχ. ἐν Λ. Σελληνίᾳ). Ἡ δύμιστης τοῦ δύναμος τῶν προφητῶν τούτων μετὰ τῶν δωδωναίων προφητῶν Σελλῶν δὲν εἶναι τυχαία (ἀναμνησθὲν πάλιν τοῦ περιφήμου προφήτου Ελλένου). Πιθανὸς ἡ προελληνικὴ γλώσσα ἐπέτρεπε τοιαύτην μεταφορικὴν ἔννοιαν τῆς φίλης ξελ—σελ (ὡς καὶ τὸ ἀγγλ. skill) οὕτως ὥστε, μία καὶ αὐτὴ λέξις: Ἐλλός νὰ σημαίνῃ τὸν δρυτόμον καὶ μία τὸν ἐρευνητὸν τῆς κειμενῆς ἀληθείας.

Τῇ ἐπιθεωρουμένῃ ύψῳ ἡμῶν οἰκογενείᾳ τῶν λέξεων ἀνήκει ἀναγνιθόλως σειρά τις γεωγραφικῶν ὀνομάτων, ίδια ποταμῶν: Σελινοῦς (δύναμια ἐπτὰ ποταμῶν ἐν διαφόροις μέρεσι τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου) Σελλήνεις (τρεῖς ποταμοί) καὶ Σελλας, πιθανῶς δὲ καὶ Ύλιας, Ύλας. Οἱ ποταμοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο οὕτω, διότι τὸ ψεῦμα αὐτῶν διηρεῖτο κατὰ βραχίονας.

καὶ σκωπτόμενος ἐξ ἐπιτυχῆς εὑφυολογίας; ἀλλὰ καὶ ποσάκις δὲν αἰσθάνεται ἀηδίαν ἐξ ἀγάστου καὶ ἐνίστε κακοτίθους ὑπαινίγμου καὶ τετριμένης εὑφυολογίας; Ποσάκις ἀλλος ἀντ’ ἀλλού ἐκλαμβανόμενος δὲν ἀκούει λόγους ἀκαταλήπτους:

* *

Σπουδαιοτάτη ἦν ἡ τελευταία συνεδρία τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, διότι ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ λίγα ἐνδιαφέροντα ἔκινήθη ἐν αὐτῇ ζήτημα ὑπὸ διαπρεπῶν ἀρχαιολόγων, τοῦ κ. Homolle, διευθυντοῦ αὐτῆς, καὶ τοῦ κ. Δαΐρπερλ, διευθυντοῦ τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Ὁ κ. Homolle λαβὼν τὸν λόγον περιέγραψε τὸ κατὰ τὸ 1882 ἀνασκαφὲν τὸ πρώτον ὑπὸ τοῦ κ. Rauhāκ θεάτρον τῆς Δήλου, οὗ τὴν τελείαν ἀγαπακήγη συνετέλεσε κατὰ τὸ 1892—93 ὁ κ. Σκυμωνίε. Κυρίως δῆμος ὁ κ. Homolle ὠμήνησε περὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου, ἐξ τῆς δρυμηθεὶς προσεκάλεσε τὸν συνάδελφον αὐτοῦ τῆς γερμανικῆς σχολῆς, ὅπως ἀναπτύξῃ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ, περὶ τοῦ τόπου ἀφ’ οὗ ἐδιδάσκοντο τὰ δράματα, θεωρίαν ἀνατρέπουσαν τὴν ιδέαν ὅτι ἐπὶ τοῦ λογείου διεζήγητο ἡ παράστασις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ κ. Δαΐρπερλ, κατὰ τὰς ἀθηναϊκὰς ἐργασίας, ἀποδεξάμενος τὴν πρόσκλησιν, ἔλασε τὸν λόγον καὶ ἔσθηκεν, ὅτι ἦν ἀδύνατος ἡ διδαχὴ εἰς ὑψὸς τριῶν μέ-

περὶ τοῦ ποταμοῦ Σελλας, Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Ἀπόμεια λέγει ὅτι ὑπάρχει καὶ ἔτερα Ἀπάμεια ἐν Μεσσηνίᾳ, κυκλουμένη ὑπὸ ποταμοῦ, ὅστις καλεῖται Ηὔγρης. Ὁ ποταμὸς οὗτος διαιρεῖται (σχίζεται) παρ’ αὐτὸν τὴν πόλιν. Κατὰ τὸν δεξιὸν βραχίοντα ὁρίζεται κύκλῳ πόταμὸς Σελλας, κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὁ Πίγρης, καλούμενος οὕτως ὡς καὶ ὁ κυριώτερος ποταμός. Ὁ διαιρεθεὶς λοιπὸν βραχίονας τοῦ ποταμοῦ ἐκαλεῖτο Σελλας. Ὁ ἀρχαῖος Σελινοῦς ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, ὁ νῦν ποταμὸς Βοστίτσα, μέχρι τῆς σημερινούς διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας, χυνόμενος κεχωρισμένως εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἐν τῇ Ἡλιδί ποταμὸς Σελλήνεις, μεταγενεστέρως ἐκλήθη Λάδων, διαιρούμενος ὑπὸ τινῶν νήσων, ὃν μίαν καὶ ἡ Κοράκων νήσος (Παυσανίας VIII, 2,5.12). Πολλάκις δὲ τοιαύτη διαιρεσίς ποταμῶν ἔχει σημειωθεί τοις δριούν δύο βασιλείων (προβλ. Θουκυδ. VII, 35).

Ἐκ τῶν δύναμάτων τῶν ποταμῶν, ἐν γραμματικῇ διέσει περισσότερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ὁ Σελλήνεις. Τὰ επίθετα μετὰ καταλήξεως εἰς ή εις (Fem.) ἐκφράζουσιν ἔννοιαν, ταῦτα πόταμοις τῶν δύναμάτων τῶν δωδωναίων προφητῶν Σελλῶν δὲν εἶναι τυχαία (ἀναμνησθὲν πάλιν τοῦ περιφήμου προφήτου Ελλένου). Πιθανὸς ἡ προελληνικὴ γλώσσα ἐπέτρεπε τοιαύτην μεταφορικὴν ἔννοιαν εἰς τὸν πόταμον Σελλήνεις = ποταμὸς ἐν ᾧ ὑπάρχει σέλλην (διαιρεσίς). Ἡ γενικὴ πτῶσις τοῦ ἀρχαίου τούτου οὐδιαστικοῦ διετηρήθη ἐν τῷ Ἐλληνὶ πόντος, πορθμὸν τ. ε. θάλασσαν διαιρούσαν δύο ππαίρους δικαίως ἐκάλεσαν οὕτω «διαιρεσίς—πορθμός» προβλ. πορθμὸς μετὰ τοῦ σανσκρ. prithak = κεχωρισμένως, prithak kar διαιρεῖν prithak bhi κωρίζεσθαι καὶ τὸ λατ. par partio partio). Τὸ Ἐλληνὶ πόντος ἐσήμαινεν ἡ θάλασσαν κωρισμοῦ, πορθμόν, ἡ δύον πρὸς τὸν πορθμόν. Οὕτω φθάνοντες εἰς τὸ Ἐλλην καὶ Ἐλλάς· ἡ πρώτη λέξις ληγεῖ

τρων, μὴ διαργουσῶν μάλιστα κλιμάκων πρὸς συγκοινωνίαν τῶν ὑποκριτῶν μετὰ τοῦ χροῦ, ἐναλλάξ ἀναβαίνοντων ποτὲ ἢ καταβαίνοντων. Καὶ ἡ ἔξελιξις δ’ αὐτῇ τοῦ θεάτρου καὶ μετάπλασις τῆς σκηνῆς, σίγου μετεσχημάτισαν αὐτὴν οἱ Ρωμαῖοι ἀποδείκνυσιν ὅτι ἀδύνατος ἀλλος παραδοχὴ ἡ αὐτη, διότι τὸ πάλαι οὐ τε ὑποκριταὶ καὶ διχρός ἐδίδοσκον ἐπὶ τοῦ ημίσεως, τοῦ πρὸς τοῦ προσκηνίου μέρους τῆς δρυγίστρας. Ταῦτα, εξ Ἑλληνικῆς ἐρημείδος, ἢ τινι ἀνεκανόντα αὐτὴν ἀκροατής, ἀναγράφοντες, ἀναμένομεν τὸ Bulletin τῆς σχολῆς, ὅπως λεπτομερέστερον ἀναγνῶνεν τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Homolle καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαΐρπερλ, διότι διολογητέον ὅτι οὐχὶ πάνω εὐχρινῶς ταῦτα ἐκτίθενται.

* *

‘Επίσημος Εφημερίς τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν ἀρτὶ τὸ ἀποτελέσματα τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ ἔτος 1892. Κατὰ τὸ 1892 ἐγένοντο 290,319 γάμοι, 5,772 διαζύγια, 855,847 γεννήσεις καὶ 875,888 θάνατοι. Πηριβαλλόμενοι δὲ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι πρὸς τὰ διδόμενα τοῦ πρότερου ἔτους παρουσιάζουσιν αὐξησην μὲν τῶν γάμων κατὰ 4,861, τῶν διαζύγiorῶν κατὰ 20, καὶ ἐλάττωσιν τῶν γεννήσεων κατὰ 10,530 καὶ τῶν θανάτων κατὰ 991. Σημειώτεον ἐνταῦθα διότι πρὸς ἡμῖν, ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθ’ ἄς ἔχουμεν πληροφορίας,

εἰς αναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀνόματα λαῶν, Αἰγαῖαν, Ἐκτίνη, Κηφὴν κτλ. παρ' ὅν διακρίνεται διά τοῦ τόνου. Ἐλλάς ὄνομα προσηγορικὸν θυλαικοῦ γένους. Ἀμφότερα ἡμεῖς παράγομεν ἐκ τοῦ Ἑλλ., σέλαν=διαιρεσίς, συμπεραίνοντες ὅτι οὐ λέξις αὐτὴ ἐσήμαινε καὶ ὅριον, ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ὡςτε κατὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν οὐ ὄιζικη σημασία τῶν λέξεων Ἐλλάς καὶ Ἐλληνες προσήγγεις τὸν ἔννοιαν τοῦ «μεθόριος χώρα» - «μεθόριοι κάτιοικοι». Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τοῦτο εἶναι προῦπόθεσις, τείνουσα νὰ συμπληρώσῃ τὴν παραδόσιν ὑπὸ γεγονότων τοιούτων, ἀτινα ὑδύναντο νὰ φωτίσωσι σκοτεινά τινα σημεῖα τοῦ ζητήματος τούτου.

Τὸν ὑπαρχεῖν τῶν λέξεων: σέλαν., Ἑλλ., θεωροῦμεν ἀποδειγμένην διὰ τῆς παραγωγῆς τοῦ Σελλήνεις καὶ τῆς γεν. πτωσ. Ἐλλην πάντος. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνῶσται ήμδων θὰ συμφωνήσωσι μετὰ τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὰς λέξεις ταύτας γενικῆς σημασίας, ὑποβασταζούμενος καὶ ὑπὸ γεγονότων. Παραδεχθέντες καθ' ὑπόθεσιν ὅτι πλὴν τῆς σημασίας ταύτης οὐ λέξις εἰδικῶς ἐσήμαινε τὸ «ὅριον» κατανοοῦμεν εὐχερῶς διατί ἐν τῇ φράσει: καθ' Ἐλλάδα καὶ μέσον "Ἀργος, ἀντιπαρατίθεται πρὸς τὸ: μέσον, πλὴν δὲ τούτου ἐννοοῦμεν καὶ διατί Ἐλλάς ἐκαλοῦντο τὰ ἄκρα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, οὐ δυτικὴ Ἰταλία, οὐ Σικελία πιθανῶς καὶ οὐ μικρασιατικὴ παραλία. Τούτοις προσθέτομεν καὶ ἔτερα γεγονότα ἐπικυροῦντα τὸν ἡμετέραν προῦπόθεσιν. Οἱ ιερὸς κύκλος τῆς Δωδώνης ἐκαλεῖτο καὶ Ἐλλοπίν καὶ Ἐλ(λ)α, ἀπήστιτεν ὅριον δὲ μεταξὺ δύο ὑπεριωτικῶν βασιλείων, τῆς Μολοσσίας καὶ Θεσπρωτίας. Η τοποθεσία αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία, διότι συναντῶμεν αὐτήν καὶ ἐν τοῖς ὄροις ἑτέρων Ἑλληνικῶν βασιλείων, καὶ ιταλικῶν κοινοτήτων, ἐν αἷς ὅμοια τῇ Δωδώνῃ ιερὰ χρησιμεύουσιν ὡς τόποι κοινῶν ἔορτῶν καὶ διαφυλάττουσι τὸν ιε-

οὶ γάμοι ἀραιοῦνται ὑσημέραι, διότι ἐνῷ πρό τινων ἐτῶν ὑπερέβαινον τοὺς χιλίους ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως, νῦν μόλις ἀνέργουνται εἰς 700 περίπου κατ' ἔτος.

* *

Ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελοδράματι ἐν Παρισίοις ἐγένετο κατ' αὐτὰς τὴν ἔξτις σκάνδαλον. Ἐκτελουμένου ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ μελοδράματος Φρύγης (Phryné), οὗ τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον διέπλασε μὲν ἡ πλαστικὴ κύλιους δεσποινίς Sibyl Sanderson, περὶ ἣς δημιλήσαμεν ἐν προτέρῳ φύλλῳ, ἀνεδέξατο δὲ νῦν ἡ δεσποινίς Jane Herding, ἔμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς ἡγούσθησαν συριγμοί. Τὸ ἀκροστήματον ἤξετο τότε χειροχροτοῦν, οἱ δὲ κράτιστοι τῶν παρόντων ὑποχριτῶν ἡγέρθησαν καὶ διεμαρτύροντο κατὰ τῶν συρικτῶν ἡ μᾶλλον κατὰ τῶν συρικτρῶν, διότι τὰ συρίγματα προσήλθον ἐκ δύο κυριῶν. Τούτο προεκάλεσεν ἀρκετὴν ταραχήν, ἀλλ' ἡ δεσποινίς Harding ἐξηκολούθησε ψάλλουσα ἐν δλῃ τῇ ψυχραιμίᾳ αὐτῆς. Αἱ συρίκτραι αἴπεπεύφθησαν τοῦ θεάτρου, καθότι ἐθεωρήθησαν ὡς σκανδαλοπαιοί.

* *

Ρωτική τις ἐφημερίς δημοσιεύει ἐπιστολὴν τοῦ Rubinstein πρὸς φίλον ἐν τῇ παρέχεται χωρίου νοστιμώτατον περὶ τῆς κριτικῆς, τῆς ἐγένετο ὑποκέμενον. «Οἱ Ἐβραῖοι, λέγει ὁ Rubins-

tein, θεωροῦσί με ὡς Χριστιανὸν καὶ οἱ Χριστιανοί ὡς Ἐβραῖον· οἱ κλασικοὶ ὡς βιαγέριοι καὶ οἱ βιαγέριοι ὡς κλασικοί· οἱ Ρώσοι ὡς Γερμανὸν καὶ οἱ Γερμανοὶ ὡς Ρώσον». Ο Rubinsteīn ἀληθῶς ἐγεννήθη ὑπὸ γονέων Ἰθραίων, ἡ μήτρα του, θεοῦ τοῦ πρὸ τινων ἐτῶν ἐν Όδησσῃ, συγκεκτελέγετο μεταξὺ τῶν μᾶλλον εὐλαβῶν γυναικῶν τῆς Ἰτροκηλιτ, καὶ κοινότητος. Ο Rubinsteīn ἤσπάσκετο τὸν γριστικανισμὸν ἐν ὥρᾳ φρίκης, ἐξαιτίας της πατερεύθη δὲν ἐν Γερμανίᾳ, ίδιᾳ ἐν Δρέσδῃ, ἔνθα νῦν διατρίβει.

* *

Η μικροτέρα ἐφημερίς τοῦ κόσμου ἐκδίδοται ἐν Torquay καὶ ἐπιγράφεται «Little Standard». Μέχρι τοῦ νῦν δὲ «Τηλέγραφος» (El Telegramma) δημοσιεύεται ἐν Guadalajala παρὰ τὸ Μεξικὸν ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μικροτέρα ἐφημερίς.

* *

Ἐγράψαμεν ἐν προτέρᾳ διαλέξει ὅτι ὁ Mounet-Sully, δοτις ἄρτι ἐδίδαξεν ἐν Όδησσῃ, πιθανὸν νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καθ' ἡ πληροφορίασι νῦν ἡμᾶς, δὲ διάσημος τραγῳδὸς προτίθεται λίγα προσεχῶς νὰ διδάξῃ, ἀπερ ἐρμηνεύει ἀλάντατα ἔργα, ἀπὸ τοῦ θεάτρου Μνηματαζίων.

βασίς είνε φυσική. Οι ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ἔζων έντὸς δασῶν. Τὰ δάση ἐχρησίμευον αὐτοῖς ως ὄρια διαιροῦντα τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἑτέρας κοινότητος. Ὁ ἑγγύς σύνδεσμος δύο ἐννοιῶν παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις Ἰταλοῖς ιδιαὶ φανερῶς ἵχνογραφεῖται ἐν τῇ λαϊκῇ λατρείᾳ τοῦ Σιλβανοῦ, η παράστασις ἢ τὸ σύμβολον τοῦ Ιυλοῦ σινιοῦ τούτου κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ὄφατος, πάντοτε ἐχρησίμευε καὶ πανταχοῦ ως σημεῖον μεθορίων μεταξὺ τῶν χωρίων (ιδ. Budorff Die römischen Eeldmessier I. p. 302). Προσθέσωμεν ὅτι ὁ προτεινόμενος τύπος σύλφα παρὰ τοῦ ἔλλα (σέλφα?) προπλήθεν ως τὸ πύλην ἐκ τοῦ πέλα, τὸ σπυρίς ἐκ τοῦ σπειρόντος κτλ. Οὕτω δύναται νὰ προσθηθῇ τὸ ἑρώημα μηποτε προπλήθεν η ἐννοια τοῦ δάσους (ῦλη σίλβα) ἐκ τῆς ἀρχαῖης σημαδίας τοῦ ὄριου :

Ἐν Πετρουπόλει.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΑΡΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Χιών, πυκνὴ χιών! Δευκὴ η γῆ καὶ ὁ οὐράνιος θύλος καὶ η νεφόδιλης ἀτμόσφαιρα, ἐν τῷ παλλεύνῳ δὲ τούτῳ ἀχανεῖ, τῶν ἀπέναντι ὁρέων αἱ κορυφαὶ μολις ἀμυδρῶς διαχράφονται. Ἡ γῆ παρηκμακεῖ ἡδη, ὥγει καὶ ἀνανθής, γραῦς νωδὴ καὶ ἀραιόθριξ, κάλλους καὶ δρόσου ἔρημος, περιβάλλεται λευκὴν γαμήλιον ἐσθῆτα, στέφεται ἀντὶ ἀνθῶν ἴτεας κλῶνας, ἀντὶ ἀδαμάντων κρυστάλλους διακλαμπεῖς, νυμφεομένη μετὰ τοῦ γειμῶνος τοῦ λευκόφρους ἐπίστης γέροντος, ὅστις στοργικῶς αὐτὴν περιπτύσσεται· συγή ἀγρία πάνταχοῦ ἀνάστει, ὁ πιτυοκάμπτης δὲ μόνον βορρᾶς βροντῶδῶς πκιανίζει τὸν γάμον τούτον τὸν ὠχρὸν καὶ μελάγχολον. Ὡ γειμών! ὡς ἀμελικτε γέρων, μή, σὲ ἱκετεύω, ἐκτείνεις τὸν βραχίονα καὶ πρός με, περιψύζῃς τὴν κερδίναν μου διὰ τῆς ἐπικρῆς τῆς παγερᾶς χειρός σου, ἀλλ' ἀφεις αὐτὴν νὰ σκιρτῇ ἐπι πλήρης τῶν οὐρανοφεγγῶν σπινθήρων τῆς Μούστης καὶ τῶν ἥδειων ἀναμυνήσεων τοῦ οἰχομένου ἔαρος· καὶ εἴθε, εἴθε διαζύγιον ταχὺ νὰ διαρρήξῃ τὸν στυγνὸν τοῦτον μετὰ τῆς φύσεως γάμου!

὾ Μούσά μου! ἀφεις τὴν ψυχρὰν ταύτην κρυσταλλοστεφῆ χιονόπεπλον νύμφην, καὶ εἰπέ μοι νὰ ψάλω τι ἐκ τοῦ ἔαρος. Ὡ, πόσον, πόσον ἥδην καὶ ποθεινόν μέσῳ τῆς θυμερᾶς ταύτης ἀπόψεως εἰναι τὸν ἀναμυνήσκηται τις φαιδρῶν ἡμερῶν, ἃς διήγαγεν εἰς λόφους καὶ κοιλάδας χλοιανθεῖς, καὶ νὰ ὀνειρώτητη ρεμβάζων τὴν γλυκεῖν αὐτῶν ἐπάνοδον!

. . . Ἐνθυμούμας, ὅτε πέρυσι τὸ γλυκερὸν θάλπος μαίτιδος αἰθίριας ἐπέρρεινε τὸ ἀστυ διὰ χρυσοπέρρου φωτός, ἐκεὶ ἀπωτάτῳ διεσχίνετο μολις τὸ βαθύρρουν τοῦ πόντου κύμα, σαπφειρίζον ὑπὸ τὸν ἀνέφελον οὐρανόν· ἀλλ' οὐδεμίᾳ θαλερά κορυφὴ δένδρου ἐπέχυνε σκιάν δροσῶδη, οὐδὲν μαριπονούν ρύθμον, οὐδὲ τὸν κρυπτόθινον ἐπλήρου τὸν ἀέρα διὰ τῆς ἀνθομίας αὐτοῦ· ἡ Ἀγούζις, ἡ εὐμειδής θεότης, η σπείρουσα μάργαρα δρόσου καὶ ἀν-

θέων πλούσια κάνιστρα ἀνὰ γείρας κρατοῦσα, ἵστατο παρὰ τὰς χαλκᾶς τοῦ ἀστεως πύλας, πλὴν δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ, φοβουμένη πάντως τὴν κονιστάλεαν τύρβην κύτοδι.

Βεβερυμένη ὑπὸ τὰς μερίμνας τοῦ ἀστικοῦ βίου, ποθούσα στιγμὴν γαλήνης καὶ εὐφροσύνης ἀπείρου μακρὰν τῆς ἀενήσου ταύτης σπουδῆς, ἔτεινα τέρμα τὸν πόδι πρὸς τὴν ἔξοχήν, ἔνθι τὰ πτηνὰ λαλοῦσιν, ἔνθι αἱ αὔραι φιλοῦσιν ἥδην τοῦ βραδυπλακοῦς ὁδοιπόρου τὸ μέτωπον.

Ἐξέδισκη, ἐπλανήθην ἐπὶ πολὺ, μηδόλως ἀναλογίζομένη ἐπάνοδον εἰς τὴν πόλιν, ἥτις πόρρω ἥδη ἀπεῖχε· διέβην ἀτραπούς μακράς, ἀγνώστους, καὶ ἰδού προύστιλε πρὸ ἐμοῦ, ὑπεριειμένη φαιδρᾶς κοιλάδος, ἀνθοβρύθης λοφίσκου κλιτύς, ἀληθίες βασιλείειν τοῦ ἔαρος.

Ἐφύλλαζον αἱ αἴγιειροι, αἱ πτερίδεις, οἱ σχοῖνοι, κ' ἡ δάφνη εὐθάδιζε καλλίσκιος, πρασίνη· φαιδραὶ καὶ ἐλαφρόποδες αἱ ἔλαφοι ἐσκίτων, εὐδρόσσους κλῶνας δάκνουσαι τῶν καλλιφύλλων μύρτων.

Ἐγγύς ἐπῆδα ζωηρὰ ἡ αἴτη ἡ κρημνοβάτις κ' οἱ θάμνοι κατεσέοντο εἰς τὰ σκρτήματά της. κ' ὑπὸ τὴν στέγην τῆς δρυδὸς τῆς γιγαντοκεφάλου οἱ ἄρνες ἐπινον νερὸν ἐκρύσκως ειλάλου.

Προσκύνει τότε ἡ μαρφῆ ὥραίς πακινένδος λευκόπεπλος ὡσεὶ σκιά ἀγνῆς Ἀμαρυλλίδος· τὴν κόμην της ἐγρύσσωσε νομίζεις ἡ σελήνη, κ' ἐρρόδισε τὴν ὄψιν της χειρὸς τῆς Ἡοῦς ροδίνη.

Ἔτοι νεζηνὶς ἀνθηρά· Χιόνη ἐκαλεῖτο· ἂν μέσων Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφοδίτης ἦτο, τὸ γρυσσὸν μῆλον εἰς αὐτὴν θὰ ἔδιεν δ Πάρις· τὴν εἶδον καὶ μ' ἐμάγευσεν ἡ ἀφελής της χάρις, τὸ εὐγραμμον, τὸ εὔρυθμον, τὸ εὐσχημον τοῦ κάλλους, ἡ δρόσος, τὸ μειδίχαρα τοῦ μαρούδιου θάλους.

“Ω! εἴθε δύο ὅμικατα νὰ εἶγον ἔτι, κάρη, κ' ἐν θυμυκομῷ ἐν ἐκκατονταύτῳ μετῶν νὰ σ' θέτεωρει· σ' ἡγάπησα δι' ἔρωτος ἀγροῦ καὶ αὐτομάτου, ὡς ἀγαπῆ δι ποιητῆς τὸ θεῖον ἴνδαλυπά του.

Καὶ ὅταν ἔτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς οὐρανίους τόπους πάλιν μακρὰν τὸ βῆμα μου τὸ πλάνον θὰ μ' ὀθήσῃ, θέτε δι Μπνος δι γλυκὺς τὸ ὅμικα μου θὰ κλείσῃ, θὰ λάμπης σὺ εἰς τὸναρ μου, παρθένος ἀργυρόποτους!

— “Ω κόρη! τὴν εἶπον οιαδήποτε κακὴν ἡς, εἴτε Νύμφη τῶν καλλιφύτων λειμώνων, ἡ Νατίς δροσερὸν ἔχουσα οἰκον τὸν ἐγγύς κυλινδρούμενον ἀργυροκρύσταλλον ρύσα, ἡ Χάρις δι' αἰθερίων πτερύγων κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ· ὁδήγησόν με πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ τερπνοῦ σου λοιρίσκου, εἰν' ἀπολαύσω κ' ἐγώ ἐπὶ σμικρὸν τὰ θεόπλακτα αὐτοῦ κάλλην ἐν οἷς σὺ μακρίως ἔχει ἐντρυφᾶς.

Ἐκείνη μοι προσευειδίσασεν ἥδεως, ὡς ἡ Αύγη ἡ ἀνατέλλουσα ἔξαπίνης, ἡ ἡ Φοίβη ἡ κρύπτουσα ἡρέμα τὴν καλλίγρυπσον ὄψιν ἐν τῷ μέσῳ ὥχρῶν νεφελῶν.

— “Ελθέ, μοι εἴπε φιλίως, ἐλθέ, ὡς ἔνη· θὰ σ' ὁδηγήσω πρὸς τὰς συντρόφους μου ποιμενίδας· θὰ πλέξης